

които биле богати съ кунни кожи. Разбира се, че тие послѣдните сж и сжставляле истинското хунско или угорско племе, което е обитало въ страните покрай Волга и Донъ, отъ дѣто сж излѣзле настоящите угри и дѣто по-послѣ срѣщаме буртасите или мордвата и други още фински народци, които сж са занимале съ звѣроловство.

На друго мѣсто въ своето сжчинение (гл. XXIII) Иорнандъ са върща пакъ при славянските народи, които той нарича съ общо име виниди или венети, и казва: „Тие народи, които сж произлѣзле, както азъ казахъ, отъ единъ корѣнъ, иматъ три имена, т. е. венети, анти и склави; тие свирѣнствувать сега за нашите грѣхове“. Ние видѣхме, че послѣднѣното выражение той е употрѣбилъ по-горе именно за бжлгарете. Ясно е, че и въ двата случая той говори за враждата на славянските народи противъ готите и за оние нашествия на кутургурите, на антиите и на славяните презъ границите на восточната римска империя, които сж извѣстни намъ отъ византийските писатели. Най-послѣ, нѣкои и други второстепенни названия на хунните (собственно бжлгарете), които привождатъ византийците, са срѣщатъ така сжщо и у Иорнанда, напримѣръ: улцингурите (ултинзури у Агатия) и витугорите (витигури у Менадра); но той ги не причислява съ хунните, както праватъ това византийците, а ги отнася камъ оние нѣколко народа, които още сж са намирале подъ хунска зависимость въ зремето на Денгизиха, синѣтъ на Атила (гл. LIII).

Но да са върнемъ и да поговоримъ за сжд-